

Prøvelse af alle foreliggende Spørgsmaal, som taler til den største Ære for de paa-gældende Mennesker. De vilde saa ikke blive skræmmede fra at tage det politiske Spørgsmaal op, som vi her have formulere-t, men snarere mene, at det er nød-vendigt, at det tages op, thi den Ungdom, der har arbejdet fra sin unge Alder og kender sine store Pligter, kunne vi meget vel, skolet som den er i faglig Henseende, lade faa Indflydelse ogsaa paa Samfunds-anliggender, thi Samfundet og Staten ere paa en vis Maade kun en større Udgave af de Foreninger, de kende.

Der har været talt om, at Socialdemo-kraterne have krævet Reformen for at de-mokratisere vort Folks Liv og vor Forfat-fatning. Det er fuldkommen rigtigt. Det have vi gjort, og det gøre vi fremdeles, thi de Reformen, der allerede ere naaede — de være mere eller mindre dybtgaaende — have alle bidraget til, at vort offentlige Liv er blevet demokratiseret, og have ogsaa bidraget til, at vi have faaet det Ministe-rium, vi have. Der er ingen Tvivl om, at hele den sociale Reformperiode, der af-løste den gamle Visnepolitik, i meget høj Grad har bidraget til, at vi kom ind i en politisk Udvikling, der afskaffede det gamle Højresystem og satte Venstre paa Hæders-pladsen. Vi agte ogsaa at fortsætte i samme Retning. Men saa kommer der et Tidspunkt, da alle disse Folkelag, for hvilke vi have reformeret, kræve at være med i Arbejdet, da de, der lovgives for, ville være med til at lovgive. Man maa indrømme, at det politiske Vaaben er af den allerstørste Betydning for de Folk, der ville frem ad Reformernes Vej, og naar man sidder i Rigsdagen og lovgiver for Folk og véd, at der ude omkring i Landet er mange, der endnu have Krav paa Lov-givningsmagts Beskyttelse eller paa Ud-viklingen af de Interesser, som ligge dem nærmest, maa man sige: „Vi kunne ikke blive ved at lovgive for Folket, det maa ske ved Folket, og det Folk, vi her lov-give for, er modent til at tage Del i Lov-givningsarbejdet.“ Der forekommer ikke mig at være nogen som helst Modsigelse mellem vor tidligere Stilling til dette Spørgsmaal og vor nuværende.

Der lød før en Røst, som ikke hørte hjemme her, det var Folkets Røst, det var et „Til Sagen!“ Ja, det er netop det, der er Spørgsmaalet. Skulle vi gaa uden om denne Opgave her, skulle vi lade dette Lovforslag ligge og komme med for-skellige Indvendinger, der ikke røre ved Lovforslagets Indhold, eller skulle vi gaa

til Sagen? Jeg har faaet det Indtryk af den Forhandling, der har været ført, for saa vidt som Medlemmer udenfor Social-demokratiet have taget Del i Debatten, at man ikke er gaaet ind paa Sagen, men uden om den, og jeg benægter, at der fra Social-demokratiets Side har foreligget andet end Fremsættelsen af et Lovforslag, der er i god Overensstemmelse med vor Tids Stræ-ben, baade hvad Tyendet angaar og hvad Ungdommen angaar, og som angaar et Anliggende, hvor der fra Kvindernes Side er rejst en stærk Bevægelse, som netop kræver denne Reform gennemført. Jeg benægter, at det ærede Medlem for Kø-benhavns 4de Valgkreds (Birck) har nogen som helst Ret til at paastaa, at det kun er et Mindretal af Kvinder, der ønske politisk Valgret, medens det store Flertal af Kvinder ere Modstandere deraf. Det kunde være interessant, om vi virkelig fik Folkeafstemning for at prøve, hvorledes Kvinderne stille sig f. Eks. til politisk Valgret. Det kan være, at det blev en bitter og dyb Skuffelse for det ærede Medlem, naar han saa Resultatet.

Mit Indtryk er det, at vel er det et Mindretal blandt Kvinderne, der taler om Reformen, og vel er det et Mindretal, der endnu har organiseret sig for Reformens Skyld, men sikkert er det, at de, der have organiseret sig, og de, der tale om den, tale paa en Mængde Kvinders Vegne, Kvinder, der vel ikke alle ere lige klare over Betydningen af, hvad der skal ske, men som alle staa sympatetiske over-for dette Forslag. Og den Dag, da Re-formen bliver gennemført, ville de vide at anvende den med Eftertryk, som de have gjort det i andre Lande, hvor den almin-delige Valgret er gennemført. Hvis det ærede Medlem for Københavns 4de Valg-kreds skulde have Lyst til en Gang at prøve denne Stemning, f. Eks. ved at komme ud paa Møder — den eneste Form, hvorved man kan faa Indtryk af, hvordan Stemningen er —, er jeg sikker paa, at den Protest, der lyder ret spagfærdigt og kollegialt over for ham i Dag, vilde lyde ganske anderledes kraftig overfor ham, naar han i en Forsamling af Kvinder vil hævde sit Standpunkt fra i Dag.

Konseilspræsidenten (J. C. Christen-sen): De, der ville arbejde for Kvinder-nes Valgret, de, der ville skaffe Tyendet Valgret, kunne ikke gøre klogere end at hjælpe os til at gennemføre den kommu-nale Valgretsreform, hvorved Kvinders og Tyendes lige og direkte Valgret til Kom-